

everY

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

REAL ALPHA

Chiffon_cake เขียน

KAMU1710 ภาพ

ทดลองอ่าน

everyY

ทดลองอ่าน

REAL ALPHA

Chiffon_cake โดย KAMUI710 ภาณุ

everyY

ทดลองอ่าน

everyY

ทดลองอ่าน

REAL ALPHA

REAL ALPHA

BLACKPAC

Real Alpha 1

Real Alpha 1

Chiffon_cake เชียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2297-9

ภาพปก KAMUI710

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจมโต พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคาชุดละ 539 บาท (2 เล่มจบ)

Printed on Green Read Paper

www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

เสื้อสองตัวอยู่ถ้าเดียวกันไม่ได้ฉันใด 'ธนู' กับ 'รบ' ก็อยู่ที่เดียวกันไม่ได้ฉันนั้น เพราะเมื่อสองหนุ่มคนดังประจำคณะศิลปกรรมศาสตร์เจอหน้ากันที่ใด เป็นอันต้องเชือดเฉือนกันทางสายตาและวาจาอยู่ร่ำไป ขนาดที่ว่าทุกผู้ทุกคนในคณะ (รวมไปถึงนอกคณะ) ต่างรู้จักตีตีศัพท์ความไม่ลงรอยของพวกเขาเป็นอย่างดีเลยละคะ ยิ่งต่างฝ่ายต่างก็เป็นเสมือนท่านผู้นำของแก๊งด้วยแล้ว จะให้กลักรู้สึกดีศรี ยอมสงบศึกกันง่าย ๆ แบบนั้นก็ไม่มีทางอยู่แล้วใช้มั้ยละคะ

แต่ก็ใช่ว่าพวกเขาจะเขม่นกันโดยไม่มีมูล เพราะมีไฟย่อมมีควัน ถ้าไม่ได้เป็นเพราะมีเหตุบางอย่างกันมาก่อน ทั้งคู่ก็คงจะไม่เหม็นขี้หน้ากันขนาดนี้แน่นอน แต่ต้นเหตุความขัดแย้งระหว่างหนุ่มสุดฮอตสองคนนี่จะเป็นอะไรนั้น ต้องไปหาคำตอบใน 'Real Alpha' เล่มหนึ่งกันเลยค่า

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyyy

เรื่องราวความรักของผมกับคนคนหนึ่ง
คนที่ไม่เคยนี้่กั่ฝันมาก่อน...ว่ามันจะรักผมมากมายขนาดนี้

EP.0

[รวม]

[เขี่ยรวม...ช่วยด้วย]

"เหยี่ยวอะไรอีกล่ะ นี่ปิดเทอมนะ"

[ควายธนูกับแก๊งของมันอะดิ...]

"..."

[...]

"สัดเอ๊ย"

[...]

"ที่ไหน"

จะบ้าตาย...ปิดเทอมแท้ๆ แทนที่จะเอาเวลาไปนอนกสาวหรือไม่ก็ไปทำอะไรที่มีประโยชน์ทำไมเพื่อนๆ ของผมถึงได้ไปมีเรื่องกับแก๊งเอกดนตรีที่ไม่ค่อยชอบขึ้นหน้ากันกับแก๊งเอกการแสดงแบบพวกเรา

รู้แหละว่าสักวันแม่งก็ต้องมีเรื่องกันอีกเหมือนอย่างที่ผ่านมา...แต่ครั้งนี้มันแปลกออกไป

...แปลกออกไปมาก

ผมไม่อยากจะไปเจอหน้าไอ้ควายธนูเลยสักนิด...ยิ่งคิดไปถึงเหตุการณ์เมื่อสัปดาห์ก่อนผมก็ยิ่งอยากมุดเข้าไปอยู่ใต้ผ้าห่มแล้วเอาหน้าฟุบลงกับ

หมอนซะ แต่กินะ...เพื่อนแม่งต้องการความช่วยเหลือ จะให้ผมเพิกเฉยต่อไปก็คงทำไม่ได้

ความเจ็บปวดที่สะโปกยังคงมีอยู่นิดๆ ชวนให้นึกถึง...

ถึงแม้ว่าเหตุการณ์นั้นมันจะผ่านมาแล้วก็ตาม แต่ผมก็ยังอดที่จะผลลอคิดไม่ได้ หากจะพูดว่าผมอยากลืมก็ใช่ แต่จริงๆ มันก็ไม่ได้แยะขนาดนั้น...

มันออกจะ...ดี

เฮ้อ ผมแค่ไม่อยากยอมรับตรงๆ อะ

รถพาผมมาถึงที่หมายเร็วกว่าที่คิดจนแอบคิดว่าไม่ทันได้มีเวลาเตรียมตัวเตรียมใจเลย หัวใจของผมเต้นแรงผิดจังหวะเพราะรู้ดีว่าสารร่างสูงๆ ของคนที่สูงที่สุดในกลุ่มผู้ชายที่ยืนอยู่ตรงนั้นมันเป็นใคร

มันคือธนู หรือควายธนูที่ผมกับเพื่อนๆ พากัน (แอบ) เรียก

ดูจากสภาพการณ์แล้ว เพื่อนผมมันคงไปซัดขาไอ้แก๊งนี้ไม่เรื่องใดก็เรื่องหนึ่ง ผมใช้สายตาประเมินสถานการณ์อย่างรวดเร็ว ที่จริง...ผมไม่อยากให้สายตามันว่างพอที่จะไปสบตาใครเข้านะ

โอ้ย...ทำไมกูต้องมากระดากอัยกับอะไรแบบนี้ด้วย

"เกิดอะไรขึ้น" ผมถามเพื่อน

"รถเขี่ยก้อนเข้ามาจอดอย่างหึ้ย...แล้วมันก็เฉี่ยวรถผม" ชู้ตกระซิบ

ดวงตาของผมตวัดมองไปที่ก้อนทันที...แม่งเอ๊ย เฉียดไปประมาณสิบสององศา สายตาของไอ้ธนูมันกำลังมองมาที่ผมแน่ๆ ผมรู้ดี...ไม่ได้ตั้งใจเห็นแต่มันก็เห็น

นี่ผมเขินมันจริงๆ นะ

"ขี้ฟ้องเอ๊ย" ไอ้ธนูมันน้ำลายลงพื้น

"มึงจอดหึ้ยเองหรือเปล่าชู้ต กินเส้นแบ่งของสัตว์" ก้อนตอกกลับนั้นๆ มันดูโหดอยู่แล้วโดยไม่ต้องใช้ความโหดของไอ้ธนูเข้ามาช่วยเสริมเลยสักนิด

"กูจอดกินเส้นก็จริงแต่มึงก็ไม่จำเป็นต้องมาเฉี่ยวรถกูปะวะ" ชู้ตทำท่าจะพุ่งเข้าใส่ "มึงรู้ว่าเป็นรถกูใช่ไหม...มึงตั้งใจจะเฉี่ยวรถกู!"

ผมเอาแขนตัวเองไปขวางตัวเพื่อนไว้ กลุ่มเราเสียเปรียบกว่าไอ้มนุษย์หมี

พวกนี้หลายต่อหลายเท่า่นัก ผมไม่อยากให้ใครเอาตัวเองเข้าไปเสี่ยง

เพราะผมยังต่อรองกับมันได้...หวังว่าจะ

เป็นครั้งแรกที่ผมตัดสวัสดิภาพไปมองธนู...มันกำลังจ้องมองมาที่ผมด้วย ดวงตาเฉยชาไร้ความรู้สึกเหมือนเช่นเคย ผมไม่เคยรู้สึกขวยเขินกับสายตาแบบนั้นจนกระทั่งตอนนี้...แต่ถึงอย่างนั้นผมก็ยังต้องมองมัน เพื่อที่ผมกับเพื่อนจะได้เป็นอิสระจากสถานการณ์นี้สักที

ทุกคนมองธนูอย่างรอคอย...เพื่อนผมรอฟังว่ามันจะเคลียร์เหตุการณ์นี้หรือไม่ ส่วนเพื่อนผมรอฟังว่าจะพุ่งเข้ามาต่อยผมกับเพื่อนดีหรือเปล่า

ทุกอย่างขึ้นอยู่กับไอธนู...ผู้นำผู้โหดสัตว์ของโลกใบนี้

แต่มัน...คนที่มีความฉลาดเฉลียวว่าใครในที่นี้กลับนั่งเฉย จ้องมองแต่ใบหน้าของผม

ผมมองตอบด้วยสายตาที่คิดว่าน่าจะพอสอดคล้องกับมันไหว ถึงแม้ว่าเราจะผ่านคำคืนลึกลับซึ่งร่วมกันมา...แต่เราก็ไม่ได้มีสถานะอะไรมากไปกว่าคนคณะเดียวกันที่หมั่นไส้กันเอง

ดวงตาของมันมองไล่ระดับลงไปช้าๆ จากดวงตาของผมสู่ปลายจุก...
สูริมฝีปาก

มันจ้องริมฝีปากผมอยู่แบบนั้น...

ผมรู้สึกที่ไอธนูๆ เริ่มมากระจุกรวมอยู่ที่แก้ม ผมต้องหน้าแดงมากแน่ๆ เพราะไอธนูมันยังไม่ยอมหยุดจ้องปากของผมเลย

มันไม่หยุดอยู่ที่ปากครับ...มันเลื่อนลงมาเรื่อยๆ จนกระทั่งมองไปที่ตัวผมนั่นแหละ

ปลายคางสู่บริเวณอก

จากอกสู่หน้าท้อง

จากหน้าท้องสู่...ไฉ่ห้วยยย ไฉ่ห้วยนี้ มึงหยุดมองได้แล้ว!

จะบ้าตาย ในที่สุดผมก็หลบตามัน...รู้ตัวอีกทีก็ตอนที่ธนูมันลั่นวาจาเสียงดัง

"ก๊อง...มึงจ่ายค่าซ่อมรถให้ไอ้ซู้ตไป"

พูดเสียงค่อยเพราะกลัวไอ้โหดอย่างธนูมันจะได้ยิน แต่รายนั้นกำลังคุยกับเพื่อน ด้วยสีหน้านิ่งๆ อยู่...คงไม่ได้ยินอะไรหรอกมัง

"ปกติมันไม่ยอมใครเลยไม่ใช่หรอ ในสถานการณ์ที่มีคนอื่นผิดด้วย เหมือนกันแบบนี้ คนอย่างมันต้องสู้ให้ฝ่ายตัวเองถูกจนถึงที่สุดสิ" จุนเอ่ยบ้าง ผมไม่กล้าแม้แต่จะเอื้อนเอ่ยคำใด...

"โทษทีนะซู้ต" ผมเลือกจะพูดกับเพื่อนอีกคนแทน "บางอย่างก็ไม่ควรมีเรื่องใครจะต่อยชนะใครเข้ามาเกี่ยววะ"

"ครับ ผมเข้าใจ ไม่เป็นไรครับ" ซู้ตตบไหล่ผม "แต่ผมก็งเหมือนเพื่อนคนอื่น ๆ เนี่ย...ธนูยอมคุณรบง่ายๆ ได้ยังไง ไม่ไว้วางใจด้วย เอาแต่มองหน้า แล้วก็...ยอม ง่ายๆ แบบนี้เลยเนี่ยนะ"

ผมไม่รู้จะพูดยังไง...เพราะผมเองก็ไม่เข้าใจว่าคนอย่างมันมายอมผมทำไม

มันคงไม่เกี่ยวกับเรื่องคืนนั้นเมื่อหนึ่งอาทิตย์ที่แล้วหรอกนะ
แม่งเอ๊ย ให้ตายสิวะ นี่ผมหน้าแดงอีกแล้วใช้มั๊ย...

ไม่รู้เรียกว่าเป็นจังหวะชิตคอมหรือเปล่าที่ธนูมันกำลังมองมาที่ผมในตอนนั้น

พอดี

ไม่หรอก จังหวะชิตคอมผมต้องยื่นฮาแตกสิ...

ไม่ใช่ยื่นเงินแตกแบบนี้

EP.1

[รบ]

หนึ่งสัปดาห์ก่อน

กลุ่มของผมมีประเพณีอย่างหนึ่งที่ปฏิบัติกันมาหลายปีเวลาที่มีวันเกิดของใครคนใดคนหนึ่งในกลุ่ม...ประเพณีนั้นมันมีชื่อว่า 'การสู่ม้วนนอน'

วันนั้นเป็นวันเกิดของผมครับ ผมคือคนที่จะต้องโดนสู่ม้วนนอนในคืนนั้น ซึ่งก็ไม่ได้มีอะไรยุ่งยาก เพื่อนๆ ของผมจะจัดม้วนนอนไว้ให้ในห้องมีดๆ ของโรงแรมที่พวกมันจองไว้ (โรงแรมประจำ...กลุ่มของเราใช้งานกันบ่อย) พวกเราเป็นเพื่อนกันมานานมีย่อมรู้จักกันดีว่าเจ้าของวันเกิดนั้นมีสเปกที่ชอบเป็นยังไง

ไม่เคยมีครั้งไหนๆ ที่พวกมันจะทำให้เพื่อนผู้เป็นเจ้าของวันเกิดผิดหวัง... ผมไม่ได้คาดหวังอะไรมากกับการสู่ม้วนนอนของผมในครั้งนี้นะ พวกมันก็คงจะจัดหนุ่มเอบางร่างน้อยหน้าตาน่ารักมาให้ผมเหมือนปีสองปีก่อน แม้จะเพิ่งนอนกับคนไทป์แบบนั้นไปเมื่อสองวันที่แล้ว แต่ผมก็ได้รังเกียจที่จะได้นอนกับใครสักคนที่หุ่นดีและหน้าตาหมดจดงดงาม

ก็แหม...ผมไม่ใช่พวกมือถือสากปากถือศีลนะครับ ผมเป็นคนกามก็ยอมรับว่าตัวเองเป็นคนกามเหอะ...คนอย่างผมไม่มีวันสร้างภาพอะไรให้เหนื่อยหรอก

'ห้องนี้เลยครับ คุณรบอย่าเข้าผิดห้องละ' ไข้ซู้ต เพื่อนตัวเล็กของผม

ตบท้ายผมพร้อมทำหน้าระรื่น เหมือนแม่งตีใจมากที่จะได้ส่งเพื่อนอย่างผม
เข้าหอในคืนแรกของวันแต่งงานเนาะ

'รู้แล้ว' ผมรับคำมัน 'เด็ดแน่ใช่ปะ'

'ก็ต้องเด็ดสิครับ'

'...'

'เขาคือตัวท็อปของเอกดนตรีเลยนะครับ'

ดวงตาของผมเบิกกว้างด้วยความตื่นเต้น ตัวท็อปเอกลีมนั้นจะมีสักกี่คน
กันวะที่เป็นสเปกผม

ต้องเป็นคนที่ชื่อกว่าการ์ดแน่เลยวะ

...เหี้ย ถ้าใช่จริงๆ ผมจัดมากกว่าหนึ่งยกแน่ คนนี้ผมมองมานานตั้งแต่
มันอยู่ปีหนึ่งแล้ว อยากรินมากๆ มานานสามปีแล้วแต่ก็กินไม่ได้ เนื่องจาก
เพื่อนแม่งโหด

ตอนนั้นคิดถึงเพื่อนคนหนึ่งของมันแล้วก็เห็ง...ผมไม่เคยชอบหน้าเพื่อนมัน
คนนี้เลยแม้แต่นิดเดียว

มันหล่อกว่าผม รวยกว่าผม แถมยังชอบแย่งหนุ่มน้อยหน้าหวานที่ผม
เล็งเอาไว้ไปนอนกกเอง

ช่างมัน...ผมจะขอยอนมันทิ้งไปก่อน อีกไม่กี่นาทีผมก็จะได้ขึ้นสวรรค์
กับน้องการ์ดแล้ว (รุ่นเดียวกันแต่ผมดันอยากเรียกเขาว่าน้องอะ เหอะๆ) ฉะนั้น
อะไรที่เป็นร่างอวดตารของนรกผมจะสะบัดมันทิ้งไปเสีย...

ผมส่งสายตาดอกลาไอ้ชุดเพื่อนรักอีกรอบ มันรีบกระโดดโหยงเหยิง
ไปกดลิฟต์ ท่าทางจะอยากรายงานเพื่อนที่รออยู่ข้างล่างเต็มแก้วว่าผมกำลัง
จะไปสู่ประตูสวรรค์ ผมยิ้มมุมปาก...เขย่ากัญแจห้องสองสามครั้งก่อนจะ
หมุนกัญแจที่ลูกบิดประตูหน้าห้องแล้วเดินเข้าไป

ในห้องกลิ่นหอมจัด แม้จะมีดีและมีเพียงแสงไฟรำไรจากภายนอก
แต่มันก็ทำให้ผมรู้สึกตื่นไปหมดทั้งตัว...บรรยากาศที่ชวนลึนทำให้ผมเกิด
ความตื่นเต้น ก่อนความรู้สึกนั้นจะแปรเปลี่ยนเป็นความแข็งข็งขึ้นเริ่มต้นที่
ตรงกลางหว่างขา

ไอ้รอบ...ไอ้ที่เห็นเอ๊ย มึงยังไม่ได้เห็นหน้าน้องการ์ดเลยด้วยซ้ำ
ผมยิ้มเบาๆ ให้กับตัวเอง นี่ก็อยากเห็นหน้าการ์ดแล้วรีบจัดการเผด็จศึก
ให้เสร็จสรรพ แต่ดูเหมือนว่าการ์ดจะยังไม่ยอมไหลหน้ามาให้ผมเห็น
บางที่เขาอาจจะทำให้ผมลุ่มเพื่อเพิ่มความน่าตื่นตันทันก็ได้
ในสถานการณ์แบบนี้...ยิ่งทำให้ผมลุ่ม ไอ้ฉันผมก็ยิ่งตื่นตัว
'การ์ด' ผมเอ่ยเรียกเบาๆ เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายเงิบเสีงนานเกินไปแล้ว
ผมให้เกียรติคนสวยแห่งเอกดนตรีเพราะบางทีการ์ดอาจจะต้องการปิดบัง
ตัวตนก่อนก็ได้ 'กูรบ เอกการแสดงนะ'

ไอ้ลัดเดี้ยยย ตื่นตันทันหนักมาก
ระหว่างที่ผมกำลังกระหึ่มยิ้มอยู่เองอยู่นั่นเอง...จู่ๆ ก็มีใครคนหนึ่งเดินมา
ที่ข้างหลังของผม

หมับ

การ์ดเข้ามาออกดผม...ตัวของการ์ดใหญ่กว่าที่ผมคิดเอาไว้ มีหน้าซ้ำยัง
แน่นเฟิร์มไปหมดทุกส่วนสัดส่วนอีกต่างหาก ผมเคยเห็นการ์ดแค่ห่างๆ และเขา
ก็อยู่ในชุดนักศึกษาตลอด บางทีภายใต้ชุดนักศึกษานั้นน่าจะเต็มไปด้วย
ความพิถีพิถันก็ได้

โห...ถ้าใช่จริงๆ ผมต้องบันทึกวันนี้เอาไว้ในประวัติการมีเซ็กซ์ของผม
เลยนะ...ปกติแล้วคู่นอนของผมมีแต่หนุ่มน้อยหน่อมแน่นน่าทะนุถนอม
ไม่เคยมีสักครั้งหรืออกทีจะเป็นพวกพิตแอนด์เฟิร์มนะ

แม้จะไม่คุ่นเคย แต่ถ้าเป็นการ์ด...ผมยอมทุกอย่าง

เขาคือคนที่ทำให้ผมมีความคิดหนึ่งฝังอยู่ในใจว่า 'ถ้าได้สักครั้งจะ
ตั้งใจเรียน'

อยากจะโทรไปบอกแม่ซะตั้งแต่ตอนนั้นเลยว้า 'แม่ ผมจะได้เกียรตินิยม
ก็คราวนี้!'

จุกของการ์ดฝังลึกลงมาที่ซอกคอของผม...เขาสูดกลิ่นของผมเข้าไป
เต็มรักซะจนผมขนลุกเกรียวกราว การ์ดไม่เห็นว่าต้องเขย่งปลายเท้า
หรือไง ผมสูงกว่าการ์ดตั้งเยอะแต่เขากลับทำแบบนี้กับผมซะได้

ผมไม่อยากจะให้คู่นอนกิตติมศักดิ์ที่เป็นของขวัญวันเกิดของผมเหนื่อยตั้งแต่ตอนที่เกมรักยังไม่เริ่มหรอก

ผมหันไปประจันหน้ากับการ์ด... แวบแรกที่รู้สึกก็คือเงาตะคุ่มนี้ดูไม่เหมือนการ์ดยังไงก็รู้ว่าตัวก็ดูใหญ่ขึ้น ส่วนสูงก็ดูเพิ่มขึ้น ที่สำคัญ...เจ้าของกล้ามเนื้อแน่นพิถีพิถันที่กำลังดึงตัวผมเข้าไปหาพร้อมกับจับนิ้วเนียนี่มัน...

ไม่...ไม่นะ...ไม่น่าจะใช้การ์ดแล้ว!

เสียอย่างผมไฉตอการสัมผัสมากกว่าการมองเห็นนะครับ!

ผมผลักรักอีกฝ่ายสุดแรง มันคนนั้นผละออกไปไกลจนใกล้ลัดขีไฟ มือของมันกดเปิดไฟให้ห้องทั้งห้องสว่างจ้า

.
.

.

แม่งเอี้ยยยยยยย

คนคนนี่มันคือตัวท็อปเอกดนตรีก็จริง แต่มันไม่ใช่ตัวท็อปในแบบที่ฉันต้องการ

ไอ้เหี้ยนี่มันชื่อว่าธนู เพื่อนรักของการ์ด คนที่ผมซิงก์ซังหงษา

'คิดจะเอาเพื่อนกูเหรอก' มันแสบะยี้มอย่างน่ารังเกียจ...ปลดกระดุมเสื้อเชิ้ตของมันทีละเม็ดๆ ลงมาจนเห็นถึงรอยที่ร่องอกแน่นชัดเจน

มันแซ่บเกินคำบรรยาย...แต่แล้วยังไง ผมกับมันคือไต่บ่เดียวกัน

เราสองคนเป็นรุกเหมือนกัน!

'เหี้ย' ผมก้าวถอยหลังกรุดจนขีดเตียง เพราะอีกฝ่ายมันตรงรี่เข้ามาหาผมพร้อมกับทำสีหน้าเหมือนเสือที่กำลังจะขย้ำเหยื่อ 'มึงใจเย็นๆ นี่อาจะจะเป็นการเข้าใจผิด'

'เข้าใจผิดเหรอก' เขาของมันกดลำตัวผมให้นอนราบลงไปกับเตียง ผมพยายามขัดขืนแต่สู้แรงคนที่อยู่เหนือร่างกายของผมไม่ได้ 'เพื่อนมึงแม่งมากวนเพื่อนกูตลอดทั้งวัน...วันสอบวันสุดท่ายแท้ๆ แต่ดันมากวนเพื่อนกูจิตใจพวกมึงทำด้วยอะไร'

เอ่อ แล้ววันสอพบวันสุดท้ายต้องทำด้วยังไรวะ ต้องห้ามกวนเพื่อนร่วมคณะ แต่อยู่ต่างสาขาจึงเหวอ

'ธนู...คือ...' ผมกับมันตัวเท่ากัน แต่ผมแข็งแรงน้อยกว่า กล้ามของมัน ทำเอาผมรู้สึกได้ว่ามันต้องขึ้นใจผมได้อย่างง่ายดายแน่ ถ้ามันคิดจะทำ...

มันเห็นก็ตรงที่ว่าแค่คิดภาพบ้าง นั่น...ผมก็อดกลืนน้ำลายไม่ได้ขึ้นมา ซะอย่างนั้น

มันใช้เวลา้ย้อรับ!

ความกามของผมนี่มัน...น่าตบป้องหูซิบ

'มันอาจจะเป็นการเข้าใจผิดกัน' ผมพยายามทำให้อีกฝ่ายผละออกไป จากผมสักที แต่แรงธนูแกร่งอย่างกับควาย มันจับแขนทั้งสองข้างของผมให้วางเหนือศีรษะ จากนั้นก็เลื่อนโบหน้าดังามนั้นเข้ามาใกล้ๆ

เคยคิดมาตลอดว่ามันเป็นผู้ชายที่หน้าสวยซัดเป๊ะ แต่ไม่คิดว่ามันจะเป๊ะไปทุกส่วนแบบนี้

ทุกอย่างพอเหมาะพอเจาะไปหมด...ดวงตาคมกริบรับกับแนวโค้งของคิ้วคดหนา ผมสีดำสนิทยาวปรกหน้าผากเกือบจะปิดดวงตา จมูกโด่งเป็นสันริมฝีปากเล็กบางเฉียบ...

นี่ถ้ามันตัวเล็กกว่านี้ อ่อนแอ้นกว่านี้...ผมคงไม่ชายตาแดกการ์ดเลย แม้แต่นิดเดียว

ผมจะมองแต่เพื่อนของเขาอย่างธนูคนนี้

ช่างเป็นอะไรที่ดังาม

'เข้าใจผิดเหวอ...' ธนูคู่นเคืองแต่ก็ไม่ได้ฉุนเฉียวรุนแรง ผมรีบส่ายหน้าเรียกสติตัวเอง 'มึงคิดว่ากูไม่รู้ประเพณีบ้าง ของแก๊งเอกการแสดงอย่างพวกมึงหรือไง'

'กู...'

'กูดิอยู่แล้วว่าสักวันการ์ดมันต้องตกเป็นเหยื่อเรื่องของขวัญวันเกิด สุ่มคู่นอนหน้าไรนี่...แต่ถ้ามีกูอยู่...' ริมฝีปากของไอ้ (ควาย) ธนูเฉียดริมฝีปากผมไปเพราะมันก้มหน้าลงมากะชิบที่ข้างหูของผม '!...เรื่องนั้นมันจะไม่มีวัน

เกิดขึ้น'

'โอเคฯ' ผมพยายามผ่อนลมหายใจตัวเองให้สงบ...แม้ว่าไอ้เนี่ยมันจะไม่ใช้สเปกผมเลยสักนิด แต่การที่มันมีลำตัวสวนสัดที่โคตรจะไซเดมน์ฮอต ผมก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าตัวเองก็เริ่มจะมีอารมณ์นิดๆ เหมือนกัน

ท่าทางของเราสองคนมันหมิ่นเหม่...อกแกร่งของธนูอยู่ในสายตาผม เช่นเดียวกับใบหน้าซึ่งเทวดาบนสวรรค์ตั้งใจครีเอตมนุษย์เพศชายผู้นี้อย่างเต็มที่

ไอ้ฉิบหาย...ผมผลอกลิ้นน้ำลายอีกรอบแล้ว

'ปล่อยกูได้มั๊ย กูขอโทษ' ผมขอมันดีๆ แม้ว่าจะไม่ชอบชี่หน้ามัน แต่ถ้าผมไปกวนอารมณ์มันตอนนี้ อะไรๆ ก็เกิดขึ้นได้ และถึงความต้องการทางธรรมชาติของผมกำลังตื่นเร้าๆ ว่าอยากให้เห็นเกิดขึ้น...แต่ในความเป็นจริงแล้วมันไม่ได้เกิดขึ้นง่ายอย่างนั้น

'มึงบอกให้กูปล่อย แต่ทำไมมึงดู...อยาก' ธนูกะพริบตาปริบๆ มองผม 'นี่มึงเห็นกับทุกคนเลยหรือยังง'

สีหน้าของมันลดความโหดลงอย่างเห็นได้ชัด เขี่ย...ทำไมแม่งดูน่ารัก ชี่มาซะงั้น

มันดูสวยสดงดงามซะขนาดนี้ ถ้าลองได้ 'หลัง' มันสักครั้งผมก็โอเคนะ...

โอ๊ย แต่ความคิดชั่ววูบทำไมถึงทำให้ผมรู้สึกตื่นไปทั้งตัวแบบนี้ด้วยละ

'แล้ว...ได้มั๊ย' ผมลองถามหยั่งเชิงด้วยน้ำเสียงกระเส่า เห็นอย่างนี้ผมก็อ้อยอิ่งเอะอะบอกรอก

ธนูดูลังเล...มันรู้ว่ามันไม่ใช่แนวที่ผมชอบ และผมก็รู้ตัวเองดีด้วยว่า 'ไม่ได้ชอบแนวอย่างมัน แต่ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว ในเมื่อทุกอย่างมันพร้อมและเป็นใจซะขนาดนี้ มีความสัมพันธ์กันคืนเดียวดูบ้างมันจะเป็นอะไรไป

เราสองคนเป็นแค่เพื่อน (ซัง) แบบห่างๆ...ไม่ใช่คนใกล้ชิดอะไรกันสักหน่อย

ผมมองใบหน้าที่อยู่เหนือร่างของผม มันใช้ความคิดอยู่ประมาณเกือบหนึ่งนาที่เห็นจะได้ ริมฝีปากของมันเริ่มหยักยิ้ม ความเจ้าเล่ห์ที่หายไปครู่หนึ่ง กลับมาปรากฏบนใบหน้าของมันอีกครั้ง

'ติดปัญหาอยู่อย่าง' มันพูดพร้อมส่งสายตาที่ดูเจเนจัด...บ่งบอกชัดว่า
เคยชินกับการคุยเรื่องลามกบนเตียงกับใครสักคนเป็นอย่างมาก

'อะไรวะ'

'ก็เราเป็นรุกเหมือนกันไง'

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160622962.html>